

Șerban Petru Cionoff

Născut în ziua de 13 octombrie 1946, în municipiul Caracal, județul Olt. Absolvent al Liceului nr. 2 din localitate, promoția 1964, respectiv al Facultății de Filosofie din Universitatea București, promoția 1971. Căsătorit, din anul 1978, cu Natașa Cionoff, psihopedagog la Școala gimnazială specială nr. 7, din București. Debut în presă în anul 1966, de fapt un triplu debut: în aprilie, în revista „Contemporanul” (seria George Ivașcu), trei notițe nesemnate în pagina a 8-a a revistei, în mai la „Viața Studențească” o recenzie la cartea „Problematika omului”, a lui C. Ionescu-Gulian, și în octombrie în revista „Amfiteatru” (seria Ion Băieșu) cu un articol despre Teilhard de Chardin, cunoscutul antropolog, teolog și filosof.

Am scris intenționat: triplu debut fiindcă am dorit foarte să debutez și să public în revista „Contemporanul”, în semn de recunoștință față de tatăl meu (decedat în anul 1965), care, elev de liceu fiind, mi-a recomandat să citesc acest prestigios săptămânal, la care am debutat fiind recomandat și sprijinit de către domnul prof. univ. dr. Constantin Vlad, eminent cărturar căruiua îi exprim și pe această cale profunda mea grațitudine. Cât privește recenzia la cartea lui C. I. Gulian, aici am avut, ca să spun așa, prima ciocnire cu dogmatismul, în sensul că mi-am permis să formulez câteva observații critice, fapt care l-a înfuriat la culme pe autorul cărții, care a cerut, din fericire fără să reușească, sancționarea mea ca student. În fine, articolul despre Teilhard de Chardin a fost un exercițiu de exegeză a unui gânditor de anvergură, preocupare pe care am continuat-o.

În perioada octombrie 1968 - iunie 1971 am fost redactor șef adjunct al revistei „Universitas”, publicație a studenților din Universitatea București.

După absolvirea facultății am fost repartizat la revista „Tânărul leninist”, lunar editat de CC al UTC, care, în pofida titlului său, se angajase într-un proces de înnoire. Din păcate, acest efort, realizat, desigur, în cadrele date ale ideologiei unice, a fost blocat de funestele Teze din iulie 1971. În consecință, în aprilie 1974 revista a fost desființată, deși exista un proiect de schimbare a titlului și de regândire a conținutului său. În perioada mai 1974 - ianuarie 1990 am lucrat în redacția cotidianului „Scînteia Tineretului”, iar după ianuarie 1990 am publicat la mai multe ziare și reviste, până la angajarea mea la cotidianul „Dimineața”. Din luna aprilie 1998 și până în mai 2001 am fost expert la Departamentul de analiză politică al PDSR, iar ulterior am fost consilier al ministrului Administrației Publice (2001-2003), după care am fost consilier superior la Direcția Afaceri Europene și Relații Internaționale a Ministerului Administrației și Internelor, fiind pensionat în luna septembrie 2010. Cu toate că, încă din anul 1998, am ieșit, ca să spun așa, din rândul ziaristilor cu carte de muncă, am continuat și continuu să public, așa încât, în prezent colaborez la „jurnalul.ro”, la paginile Amos News și „cristoiu.blog”, precum și la revista „Punctul critic”. Dar fiind faptul că sunt membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, în cadrul căreia am fost recent reales ca vicepreședinte al Juriului de Onoare, Disciplină și Arbitraj (JODA), îmi face o deosebită plăcere să public în revista Uniunii noastre, pe care o apreciez în mod deosebit pentru ținuta sa intelectuală.

Aceste ar fi, cred, reperele definitorii ale parcursului meu profesional. Parcurs gazetăresc și de viață pe care mi-l asum și pe care, dacă ar fi să fiu pus în situația de a-l repeta, vă asigur că tot profesia de ziarist ar fi opțiunea mea categorică. Recunosc, prin natura împrejurărilor, am avut prilejul să cunosc personalități proeminente ale jurnalisticii și ale culturii noastre. Iar, dacă mi s-ar cere să aleg o lecție de viață pe care am deprins-o de la aceste ilustre personalități, atunci cu siguranță că aș alege-o pe cea primită de la N. Carandino, eminentul jurnalist pe care, întrebându-l cum se explică faptul că, în perioada interbelică, el fiind gazetar „de dreapta” avea o strânsă prietenie cu mai mulți confrăți „de stânga”, mi-a răspuns: „Domnul meu, noi, cu cei din presa de stânga, din Sărindar, dimineața, în ziare, ne înjuram de ne săreau capacele, dar seara, la Capșa, schimbam idei”.

Această lecție de toleranță, de dialog și de respect reciproc între noi, membrii breslei, indiferent de convingerile politice sau religioase, m-a călăuzit și mă va călăuzi și în activitatea publicistică, și în calitatea de membru al UZPR.